

SETOMAA

Noortõ leht

Viieteistkümnes laste laulupäev lõi jõulumeeleolu

Teisel adventipühäl kogunes rahvas Värskla kultuurikeskusesse kuulamaks järjekorras juba 15ndat laste laulupäeva. Oma lauluoskust näitasid Värskla ja Mikitamäe noored.

Esmaesinejaks oli lasteaialaps Mariette Kena, kes oma lauluga andis kuulajaskonnale teada, kuidas laps kasvab. Ka teiste väiksemate laulud olid valdavalt koduteemalised ning rääkisid kõige kallimatest. Esitused, nagu arvata võib, olid särtsakad ja lapsemeelsed. Vanemate klasside õpilaste esituses kõlasid ka

mõned tuntumad pop-lood, tuues välja Helena Kullasaare ning Evelin Ämariku laulu «Päikselsem pool», mida ka ise kitarridel saadeti.

Viimaste esinejate lauludes oli mõtlik alatoon. Hoolimata suurest tüdrukute enamusest, ei kartnud lavale astuda ka kaks poissi — Daniel Kütt ja Revlis Saarestik. Vahepaladega esines Värskla Muusikakoolis vorminud rahvamuusika ansambel Trallikud, kes laulupäevale ka ilusa punkti pani. Esmakordselt kasutati laulude saateks kolmeliikmelist saateansamblit koosseisus Tiina

Klassis, mille päästis koolikell: «Õpetaja,

Läinud aastal Mikitamäe Põhikooli lõpetanud TEELE SAARESTIK tuli üheks päevaks tagasi kodusesse koolimajja ning avastas, kui palju on seal aastaga muutunud ja mis on jäänud endiseks.

Aasta oli siis 2006, kui mina lõpetasin Mikitamäe Põhikooli. Olid ajad... Praeguseks on Mikitamäe valla suurim ja ainus kool teinud läbi mõned muutused, näiteks pole enam Mikitamäe Põhikooli, vaid jätkatakse Mikitamäe Kooli nime all. Teiste jaoks võib-olla olulisi muutusi pole, kuid suurema osa oma argipäevadest seal veetvate õpilaste ja õpetajate jaoks küll. Kuigi ka nemad on võib-olla selle kõigega juba nii ära harjunud, et ei märkagi enam, et midagi uut moodi on. Kui mina vilistlasena, kes pole oma vana kooli juba päris pikka aega külastanud, taas sammud uksest sisse seadsin, ootasid mind ees nii mõnedki üllatused.

Esimene tund

Kõigepealt suundusin väiksemate koolijätside majja, kus otsustasin istuda I-II klassiga eesti keele tunnis. Kuigi õpetaja oli minu jaoks uus ja nii ka mina tema jaoks, probleem tundi saamisega ei tekkinud ja mul lubati klassis koht sisse võtta. Kuna oli adventiaeg, alustasidki pisikesed sobivalt — kõik istusid ringis ümber põleva küünla vaibale ja asusid kuulama juttu kahest kirikukellast — Dingist ja Dongist, kes tahtsid omavahel selgeks teha, kumb on teistest parem.

Õpetaja Taime Põld luges kuuete poisile ja neljale tüdrukule juttu ette nii ilmekalt, et lapsed kuulasid täielikus vaikuses. Kui lugu lõpule jõudis ning kirikukeljad taipasid, et kumbki pole tegelikult teistest parem ning just koos helisevad nad kõige paremini, puhusid koolijätsid koos küünla ära ning võtsid sisse oma kohad laudade taga ning töö võis alata.

Tahvilil ilutses suurelt sõna «SILP» ja II klassi õpilased tuletasid meelde, kuidas sõnu silbitada saab ning õppisid, milleks seda üldse vaja on. Endalgi tuli meelde, kui aastaid tagasi täpselt samamoodi kätt lõua alla sai pandud ja siis ära loetud, mitu korda lõug vastu käis — eks need vanad meetodid ole ikka kõige paremad! I klass luges oma aabitsast samal ajal lugu «Saunas» ning asus seejärel tahvilil ja vihikus p-tähte harjutama. Tegelikult oleks tore teada, kui paljud inimesed üldse oskavad seda õiget p-tähte kirjutada.

«Sada pada püdi keedab, seda püdi tädi kiidab» — kui õpetaja esimest korda selle lause ette luges, sain vaid kulme kergitada: kuidas peaks kellelegi selline lause meelde jääma? Ja hetk hiljem lugesid teise klassi poisid ja tüdrukud lause õpetajale täpselt samamoodi järgi.

Märkamatu oli kolmveerand tundi läbi saanud ning korrapidaja läks koridori kella helistama. Kiiruga võtsin jope õlgadele ja sammusin läbi veidi lörtsise õue suurde koolimajja, kus juba veidi vanemad õpilased tegutsesid.

Teine tund

Oma ülejäänud päeva olin otsustanud veeta IX klassiga ehk nendega, kel kevadel seisavad ees eksamid ning loodetavasti ka kooli lõpetamine. Nende ning ühtlasi ka minu teiseks tunniks osutus keemia ning moolarvutuste tunnikontroll. Ise ma küll paberit ülesannetega nina alla ei saanud, kuid tore oli vaadata, kuidas õpetaja Karin Sonts need kõigile teistele jagas! Eks meigi oma kunagine klassiga saime neid ülesandeid täpselt samas klassis ja sama õpetaja all küllalt lahendatud.

✕✕✕ **Võib-olla mu mälu petab mind, aga kui mina veel koolisööklas söömas käisin, oli see suurem!**

Kui mõni kurtis valjuhäälselt üle klassi, et ta ei oska, siis teine asus kiiruga tööle ja jõudis läbi lahendada koguni kaks varianti tunnikontrolli. «Õpetaja, kas hapnik on CO₂?» kostus üle klassi meeleheitlik küsimus. No mis ma oskan öelda — Mendelejevi tabel on elu alus või mis? Tundub, et selle klassi päästis küll koolikell.

Kolmas tund

Järgmiseks seadsime sammud matemaatikaklassi. Tund algas läinud päeval tehtud kontrolltööde tagasisaamisega. Õnneks ei pidanud seekord ise hinde pärast pabistama. Üheksandike tulemused olid küll seinast seinaga — oli töid, mis olid tehtud täispunktidele ning ka üks selline, mille lahendaja punktisarvet avada ei suutnud. Õnneks on eksamini veel veidi aega. Kui töö koos direktorist matemaatika-

LEIA AUTOR: 1. koolipäev enam kui kümne aasta eest Mikitamäe Põhikoolis. 4 x foto erakogu

tikaõpetaja Liina Paluga läbi arutatud, asuti kontrollima koduseid ülesandeid. Nende lahendatavuse protsent samuti saja lähedale ei küündinud, ent kontrollitud nad said ning käsile võeti uued võrrandid. Loomulikult pärinesid need varasemate aastate eksamiülesannete hulgast. Tahvilil lahendid leitud, alustati uue osaga — murdvõrrandid — tutvumist. Mäletate küll — need võrrandid, kus muutuja asub

murru nimetajas. Viis sammu selliste tegelaste lahendamiseks kirja pandud, kõlas kell ja kiire samuga suunduti «väiksesse majja», et kõhud täis süüa ja seejärel tegusa teispäevaga jätkata.

Söögivahetund

Võib-olla mu mälu petab mind, aga kui mina veel koolisööklas söömas käisin, oli see suurem! Söögiks oli kartulit, liha, mitut salatit, piima, morssi ja leiba. Kõhu sai igatahes täis ja täiesti ausalt, siinsed kokad on paremad kui ükskõik millises teises koolis, kus mina söömas olen käinud!

Neljas tund

Kõhud täis, oli täiesti sobilik asuda arutama inimese seedeelundkonda. Kuhu sattussöödud toit, mis sellega edasi juhtub, kas toit oli mitmekülgne — need on

küsimused, mille üle aru peeti. Vitamiinid, valgud, rasvad, toidained, ensüümid...bioloogia ei kuulu just minu lemmikute hulka ja pean kerge häbitundega tunnistama, et seekord oli mul südamest hea meel, et kogu seda asja ise meelde ei pidanud jätma. Trrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr!

Saksa keel

Pärast kiiret ajurakkude liigutamist läksime edasi saksa keele klassi. Kunagine koduklass polnud põhimõtteliselt eriti muutunud, küll oli muutunud tahvilieesisevõõpetaja. Varasema klassijuhataja ja saksa keele õpetaja Silvia Vao asemel seis seal nooruke Annika Liba. Koduseks tööks pidid kõik uurima oma vanematelt, kuidas nende noorusajal kooliga lood olid — kas nad pidid kandma koolivormi, millega nad koolis käisid, kui palju õigus oli õpilastel ning õpetajatel ja palju muud. Kohe asutigi seda kõike arutama. Jutu lõpuks selgus, et nende õpilaste vanemad karistuseks hernepeal küll põlvitama ei pidanud, ent õpetajatele vastu sellest hoolimata hakata ei tohtinud, vastasel korral oli soolaskohtuhoopikaardikepp. Kuigi koolitee tuli jalga alla võtta ka laupäeviti, jäi vanematel siiski aega hobidega tegelemiseks — laulmiseks, tantsimiseks, sportimiseks. Minivikuradadel veedetud tund

möödub aga kiiresti ja sammud tuleb seada järgmisse klassi.

Kuues tund

Mis toimus aastatel 1939-1945? Õige vastus on II maailmasõda. Aga mis olid sõja põhjused? Täpselt see oligi ajalooõpetaja Edgar Reediku juhitud tunni peateemaks. Hea meel oli näha, et võrreldes selle ajaga, mil mina veel siin koolis õppisin, on kasutusele võetud slaidide meetod — õpetajal on arvutil valmistatud ette slaidid põhipunktidega. Sel viisil viiakse minu praeguses koolis, Hugo Treffneri gümnaasiumis läbi päris mitmeid tunde. Vahelduseks tuli õpilastel täita kontuurkaarti. Töövihihus olev kaart oli küll päris segane, ent vajalikud asjad said sellest hoolimata peale märgitud ja võis jätkata Teise maailmasõja murrangu teemal.

Seitsmes tund

Viimane tund oli täpselt selline nagu üks viimane tund olla võiski! Täna üheksandike ees juba keemia ning bioloogia tundides seisnud õpetaja Karin Sonts jagas igapäevale kätte Eesti kontuurkaarti ning palus sinna peale kanda madalikud, tasandikud ning kõrgustikud. Kuna värvimine ei nõudnud kellelki väga suurt pingutust, võis tunnis vaikselt jutugi ajada. Veidi enne tunni lõppu said kaardid värvikihiga kaetud ja

koos vastati töövihihus küsimustele. Näiteks: mis on muld?

Seegi ülesanne täidetud, polnud jäänud muud kui toolid laudadele ja läbi! Kes jäi koolilubassi ootama, kes läks koju kondimootori jõul. Aknast oli näha, kuidas mõned väiksemad õpilased väljas talve naudivad ja üksteist lumekuulidega loobivad ning kuulda, kuidas teised saalis rahvastepalli mängivad.

Kõigest hoolimata tuleb tõe deda, et nende paari aastaga pärast minu lõpetamist on see kool jäänud tunduvalt vaiksemaks ja tühjemaks. Kui varem olid vahetundide ajal kõik pingid istujatega täidetud ja ülemise korruse jutt kostus allagi, siis nüüd seda enam pole. Isegi lund ei tooda enam koolimajja sisse, et seda üksteisele krae vahele panna!

See kõik pole aga muutnud Mikitamäe noorte aktiivsust — üritustest osavõtt käib edasi täiel raual ja see ei piirdu ainult kooliga. Kuuldavasti on vallas käima lükatud ka kauaoodatud ja -plaanitud noortekeskus.

Meil kõigil jääb üle vaid loota, et nagu pärast iga väikest mõõna, tuleb ka seekord tõus ja varsti täitub kool särasilmsete õpilastega, sest ma usun, et ükski selle maja vilistlane ei taha, et mõne aasta pärast ei saaks enam tulla tagasi ja meenutada põhikooliajal tehtud. ■